

РЕШЕНИЕ

№ 30933

гр. София, 04.08.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, III КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 22.05.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Десислава Корнезова

ЧЛЕНОВЕ: Боряна Петкова

Полина Величкова

при участието на секретаря Илияна Тодорова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **2408** по описа за **2026** година докладвано от съдия Десислава Корнезова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.285 от Закона за изпълнение на наказанията и задържането под стража (ЗИНЗС), във вр. чл. 208- чл.228 от АПК.

Образувано е по жалба на Главна дирекция “Изпълнение на наказанията“, подадена чрез процесуален представител юрк. Е. Д., срещу решение № 40271/02.12.2025 г. на Административен съд София - град, I-во отделение, 26 състав, постановено по дело № 11299/2022г., в осъдителната му част.

В касационната жалба са развити съображения, че решението е неправилно и необосновано, както и постановено при съществени нарушения на процесуалните правила и в противоречие с материалноправните разпоредби.

Касаторът твърди, че претендираните от ищеца неимуществени вреди не се предполагат, а подлежат на доказване на общо основание, като застъпва още, че в конкретния случай не са ангажирани доказателства за нарушено психично или физическо здраве, което да е пряка последица от действие или бездействие на администрацията на затвора. Отбелязва изрично, че не всяко неизпълнение на законово вменено задължение води до нарушение на чл. 3 от ЗИНЗС и съответно до реализиране на отговорността на държавата по чл. 284 ЗИНЗС. Според касатора, неправилно е присъдено обезщетение за неимуществени вреди, произтичащи от прилагане на дискриминационни административни практики по признак „увреждане“. Посочва, че искове за установяване на дискриминация се предявяват пред районния съд, съгласно чл. 71, ал. 1 от ЗЗДискр. Относно обезщетението за вреди, касаторът е на мнение, че такова се дължи едва след

признато от районния съд дискриминационно отношение спрямо определено лице на базата на конкретен защитен признак. Допълва, че за Х. Т. И. липсва надлежно установена дискриминация, било то с решение на Комисията за защита от дискриминация, или с решение на районния съд. Счита, че исковата молба се основава на неправилно тълкуване на признание на факти за прилагане на административни практики на пряка дискриминация спрямо лишени от свобода по признака „увреждане“. Касаторът отбелязва, че не са доказани твърдените от ищеца болки и страдания, които да надвишават неизбежния минимум от негативни чувства, съпътстващи изтърпяването на наказание „лишаване от свобода“. Претендира се отмяната на съдебното решение и отхвърляне на предявения иск. В хипотеза, ако съдът приеме, че ищецът е претърпял вреди, касаторът моли да се намали размерът на обезщетението, тъй като вече е бил осъден да заплати обезщетение по дело със сходен предмет. Претендират се и разноски за юрисконсултско възнаграждение.

Подадена е и касационна жалба от Х. Т. И., чрез процесуален представител адв. С. И., срещу решение № 40271/02.12.2025г. по дело № 11299/2022г. на Административен съд София - град, I-во отделение, 26 състав, в отхвърлителната му част.

Твърди се, че присъденото обезщетение в размер на 1 600, 00 лева е в прекалено занижен размер, който е и несправедлив. Жалбоподателят посочва, че обезщетението следва да бъде увеличено до пълния размер от 10 000, 00 лева, ведно със законната лихва, която сума счита, че би справедливо възмездил претърпените от него неимуществени вреди. Навежда още, че първоинстанционният съд не е съобразил практиката на ЕСПЧ по подобни дела, тъй като Европейската конвенция за защита правата на човека и основните свободи (Конвенцията) е „част от вътрешното право“ и тълкуванията ѝ от ЕСПЧ са задължителни за всички органи в страната, включително за съдилищата. Изтъква, че като не е взела предвид обезщетенията, присъждани от ЕСПЧ по подобни дела, като например делото „И. П. с/у България“, които са адекватен според касатора ориентир, първата инстанция е допуснала съществено процесуално нарушение, което е основание за отмяна на решението в обжалваната част. Касаторът застъпва позицията, че в решението не са развити мотиви досежно размера на присъденото обезщетение, както и защо не се уважава претенцията до пълния размер. Твърди, че не са изпълнени изискванията на чл. 41 ЕКПЧ и чл. 52 ЗЗД, което представлявало нарушение на материалния закон. Представя изключително подробни аргументи, съчетаващи анализ на съдебна практика на ЕСПЧ и калкулиране на инфлацията по отношение на размера на обезщетенията по подобни казуси.

Ответникът по касационната жалба на ГДИН – Х. Т. И., чрез процесуалния си представител адв. С. И., в писмен отговор вх. № 2351/23.01.2026г. оспорва изложеното от ГДИН твърдение, че неимуществените вреди не се предполагат. В тази връзка посочва, че тази теза е в пряко противоречие с разпоредбата на чл. 284, ал. 5 ЗИНЗС, въведена вследствие на осъждането на България по делото „Н. и други с/у България“. В отговора се отрича позицията на ГДИН, че психическото и физическото здраве на ищеца не е увредено. Сочи се, че нарушението на чл. 3 от ЕКПЧ не е обусловено от увреждане на здравето, тъй като чувствата на унижение, малоценност, безпомощност и фрустрация, преживени от ищеца, също са неимуществени вреди. Х. Т. И. оспорва и довода на ответната страна, че предявеният иск е със сгрешена правна квалификация, като вместо по чл. 284, ал. 1 ЗИНЗС, е по съществото си иск по чл. 71, ал. 1 от ЗЗДискр. Поддържа, че в случая има дискриминация, която е под формата на нехуманно третиране, ескалирала в нарушение на чл. 3 от ЗИНЗС. Допълва, че нехуманността на третирането е надхвърлила границите на дискриминацията и е прераснала в нарушение по чл. 3 от ЗИНЗС. В отговора се съдържат и аргументи срещу изложеното от ГДИН, че третирането е било в рамките на „неизбежен минимум“ при лишаването от свобода. Представени са примери, отнасящи се до

размера на присъденото обезщетение. Позовава се на трайна съдебна практика, че възнаграждение за процесуално представителство на ГДИН не се дължи, дори при пълното отхвърляне на иска, тъй като, по смисъла на чл. 286, ал. 2 ЗИНЗС, то не представлява „разноски в производството“.

Препис от касационната жалба вх. № 32194/18.12.2025г. на Х. Т. И. е връчен на ГДИН на 07.01.2026г., но не е постъпил отговор по същата.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност и недоказаност на жалбата на ГДИН. Моли да бъде уважена касационната жалба на Х. Т. И., като се присъди пълен размер на обезщетението.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - град, след като прецени събраните доказателства и наведените основания прилагайки нормата на чл.218 АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационните жалби са подадени в преклузивния 14-дневен срок, от надлежни страни, срещу подлежащ на проверка съдебен акт, поради което същите подлежат на разглеждане по същество.

С решение № 40271/02.12.2025 г. по дело № 11299/2022г. по описа на Административен съд Софи-град, I-во отд., 26 състав, Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ при Министерство на правосъдието е била осъдена да заплати на Х. Т. И., на основание чл. 284, ал. 1 във вр. чл. 3 от ЗИНЗС, сумата от 1 600, 00 (хиляда и шестстотин) лева – обезщетение за претърпени неимуществени вреди в периода 02.02.2018 г. – 31.01.2020 г., от който следва да се изключи времето, през което изтърпяването на наказанието е било прекъсвано: 05.09.2018 г. – 05.12.2018г. и 01.10.2019 г. – 29.01.2020 г., както и периодите на хоспитализация в МВР болница, произтичащи от прилагане на дискриминационни административни практики по признак „увреждане“ - различно и по-неблагоприятно третиране на установено вътрешно увреждане на белия дроб, водещо до затруднения в придвижването, в сравнение с външни увреждания, в нарушение и на гарантираните права в чл. 14, т. 2 и чл. 15 от Конвенцията за правата на хората с уврежданията (КПХУ), чл. 14 и чл. 3 от Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи (КЗПЧОС), ведно със законната лихва, считано от 31.01.2020 г. до окончателното изплащане на обезщетението. С решението е бил отхвърлен иска за разликата от 1 600,00 лева до пълния предявен размер от 10 000, 00 лева. В полза на адв. С. И. от Софийска адвокатска колегия, е присъдена сумата от 600, 00 (шестстотин) лева, представляваща разноски за адвокатско възнаграждение за процесуалното представителство на Х. Т. И..

Първоинстанционният съд е изяснил обективно релевантните факти и обстоятелства, като е постановил решението при правилно разпределение на доказателствената тежест, с оглед характера на производството по част седма от ЗИНЗС.

Въз основа събраните доказателства е установено, че Х. Т. И. е изтърпявал наложено наказание лишаване от свобода в Затвора - С. в периода 15.02.2017 г. - 30.01.2020 г. Изпълнението на наказанието е било прекъсвано във времето:

1. от 01.08.2017 г. до 01.10.2017 г., за срок от 60 дни;
2. от 01.10.2017 г. до 01.02.2018 г., за срок от 4 месеца;
3. от 05.09.2018 г. до 07.12.2018 г., за срок от 3 месеца;
4. от 01.10.2019 г. до 30.11.2019 г., за срок от 60 дни;
5. от 30.11.2019 г. до 29.01.2020 г., за срок от 60 дни.

С експертно решение № 1210, заседание № 163 от 15.09.2017г. на ТЕЛК, на Х. Т. И. е призната 80% трайно намалена работоспособност за срок от 1 година, поради общо заболяване – туберкулоза на дихателните органи.

С последващи решения на ТЕЛК № 0940, заседание № 144/16.08.2018г.; № 0704, заседание №

123/16.07.2019 г.; № 0632, заседание № 102/26.06.2020г.; № 90160, заседание № 144/30.07.2021 г., срокът на трайно намалената работоспособност на Х. Т. И. периодически е бил продължаван за по 1 година.

Административно дело № 6792/2021 г. по описа на Административен съд София - град е било образувано между същите страни, на същото правно основание - чл. 284 от ЗИНЗС по искова молба на Х. Т. И., срещу Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“, за присъждане на обезщетение за неимуществени вреди, настъпили като резултат от неосигуряване на нужната достъпност до спално помещение № 9 в С. централен затвор където е изтърпявано наказанието „лишаване от свобода“ в периода 15.09.2017 г. - 31.01.2020 г. От този период е изключено времето, през което изпълнението на наказанието е било прекъсвано.

В писмения отговор на исквата молба по дело № 6792/2021 г. по описа на АССГ, процесуалният представител на ГДИН е заявил „Цитираната в исквата молба практика по дела, считам за неотнормима към настоящия случай, тъй като касае друг вид инвалидност, при която придвижването е с помощни средства /инвалидна количка/ и налага достъпна среда. При лишен от свобода с такъв вид инвалидност и необходимост от достъпна среда, същият по преценка на медицинско лице може да се настанява в група на нисък етаж или в СБАЛЛС към затвора.“

По повод на това становище, с молба от 01.11.2021 г. процесуалният представител на ищеца е предявил искане съдът, да се произнесе и относно вредите, причинени в резултат на по-неблагоприятното третиране на Х. Т. И. по признак „увреждане“. В мотивите и на двете решения, постановени по дело № 1261/2022 г. и дело № 6792/2021 г. е прието, че се касае до нововъведено основание - вреди от дискриминация, като е процесуано недопустимо по чл. 214, ал. 1 от ГПК да се изменя иска.

Със съдебните актове на АССГ е прието, че здравословното състояние на Х. Т. И. /признатата 80% трайно намалена работоспособност/ е налагало преместването му в друго помещение на по-нисък етаж, за да се ограничи затруднението при изкачване на стълбите, дължащо се на неговото белодробно заболяване. Тази промяна в здравословното състояние не е била отчетена от ответната администрация, като не е проявена „съответната грижа, гарантираща условия, които да съответстват на здравословното състояние“, в нарушение на общата забрана за нечовешко и унижително отношение, въведена с чл. 3 от ЗИНЗС и чл. 3 от КЗПЧОС, както и на правата, произтичащи от чл. 14, т. 2 от КПХУ.

От ГДИН са представени писмени доказателства, представляващи медицинската документация на Х. Т. И., а именно: здравен картон; резултати от медицински изследвания; епикризи от провеждани стационарни лечения; протокол от медицинска комисия при „СБАЛПФЗ - София-област“ ЕООД от 22.08.2017 г.; медицинско становище от 07.09.2017г. на управителя на “СБАЛПФЗ - София – област“ ЕООД; медицински справки от директора на Медицински център на Затвора - С.; констативен протокол от извършена проверка № 13-90/ 22.04.2020 г. на ИАМН; докладна записка от директора на МЦ при Затвора- С. от 03.10.2019 г.; епикриза от “СБАЛПФЗ - София – област“ ЕООД.

Пред касационната инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства по смисъла на чл.219, ал.1 АПК, поради което и на основание чл. 220 АПК се приемат за доказани фактите, така, както са установени от Административен съд Софи-град.

Съобразно чл. 218 от АПК, касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата оплаквания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон.

Разпоредбата на чл. 284, ал. 1 от ЗИНЗС постановява, че държавата отговаря за вредите, причинени на лишени от свобода и задържани под стража от специализираните органи по

изпълнение на наказанията, в резултат на нарушения на чл. 3 от същия закон. Според чл. 3, ал. 1 от ЗИНЗС, лицата не могат да бъдат подлагани на изтезания, на жестоко, нечовешко или унижително отношение, като за нарушение се смята и поставянето в неблагоприятни условия за изтърпяване на наказанието лишаване от свобода или задържането под стража, изразяващи се в липса на достатъчно жилищна площ, храна, облекло, отопление, осветление, проветряване, медицинско обслужване, условия за двигателна активност, продължителна изолация без възможност за общуване, необоснована употреба на помощни средства, както и други подобни действия, бездействия или обстоятелства, които уронват човешкото достойнство или пораждат чувство на страх, незащитеност или малоценност.

Правилно е прието, че основателността на иск с правно основание чл. 284, ал. 1 от ЗИНЗС предполага установяване, в условията на кумулативност, на следните материалноправни предпоставки: 1. акт, действие и/или бездействие на специализираните органи по изпълнение на наказанията, с които се нарушава чл.3 от ЗИНЗС; 2. настъпила неимуществена вреда в правната сфера на ищеца в резултат на нарушението, която се предполага до доказване на противното по силата на оборима презумпция, въведена с чл. 284, ал. 5 от ЗИНЗС.

Х. Т. И. твърди, че по време на изпълнение на наказанието е бил настанен в помещение на последния пети етаж в сградата на Затвора- С., в която липсва асансьор, до който етаж е трябвало да се изкачва по стълбите всеки ден, което е представлявало тежко физическо усилие и непосилно бреме за него, макар че останалите лишени от свобода, ползващи помощни средства са настанявани на нисък етаж.

Разпоредбата на чл.128 от ЗИНЗС регламентира, че задължението за създаване на условия за опазване на физическото или психичното здраве на лишените от свобода е на затворническата администрация. Предписанията на медицинските специалисти имат задължителен характер за началниците на съответните места за лишаване от свобода. Медицинското решение се взема единствено в интерес на здравето на човека.

Съгласно нормата на чл. 27, ал. 1 от ППЗИНЗС, настаняването на лишените от свобода в спални помещения се извършва от инспектора по социални дейности и възпитателна работа въз основа на капацитетните възможности на отделните помещения в групата, изискванията на режима и сигурността, личностната характеристика на лицето, възможността да оказва или да се поддава на отрицателно влияние, психологическата съвместимост с другите лишени от свобода, здравословното състояние и естеството на възложената работа. Според чл. 27а, ал. 1 от ППЗИНЗС, преместването на лишени от свобода в друго спално помещение се извършва с разпореждане на инспектора по социални дейности и възпитателна работа при възникване на нови обстоятелства или промяна на изискванията.

При вярно изяснената фактическа обстановка, първоинстанционният съд е формирал правилни юридически изводи , че е налице нарушение по чл. 3, ал.2 ЗИНЗС, чл.14, т.2 и чл.15, т.2 КПХУ, а именно: дискриминационна практика изразяваща се в бездействие от затворническата администрация да настани ищеца в спално помещение на по-нисък етаж, предвид увреждането му /туберкулоза на белите дробове/, което е довело до пребиваване в неблагоприятни за здравословното му състояние условия за период от 16 месеца и 11 дни.

Правилно са преценени конкретните обстоятелства, от които се претендират вреди, както и реалното им отражение върху психическото състояние на Х. Т. И..

В чл. 2, т. 3 от ЗИНЗС е предвидено, че изпълнението на наказанията е насочено към постигането на неговите цели, чрез осигуряване на условия за поддържане на

физическото и психическото здраве на осъдените и зачитане на правата и достойнството им. Държавата е длъжна да осигури в местата за лишаване от свобода такива условия, които да не създават предпоставки за увреждане на физическото и психическото здраве на лицата и накърняване на човешкото им достойнство.

Спрямо Х. Т. И. е било извършено нарушение по чл. 14, т. 2 от Конвенцията за правата на хората с увреждания (КПХУ), който предвижда, че „ако лица с увреждания бъдат лишени от свобода в резултат на каквато и да било процедура, ще имат право наравно с всички останали на гаранции в съответствие с международното право в областта на правата на човека, като с тях ще се отнасят в съответствие с целите и принципите на настоящата конвенция, включително чрез осигуряване на разумни улеснения.“ Преместването на Х. Т. И. в помещение на по-нисък етаж на сградата на затвора, поради неговото здравословно състояние не е било в противоречие с чл. 27, ал. 1 от ППЗИНЗС.

Решаващият съд обосновава преценката, че в правната сфера на Х. Т. И. са настъпили неимуществени вреди, поради проявено дискриминационно отношение към него по признак „увреждане“, в сравнение с другите лица лишени от свобода, които ползват помощни средства.

Настоящият състав също счита, че незаконосъобразното бездействие е причинило на Х. Т. И. чувство на безпомощност, малоценност, фрустрация. Именно тези психоемоционални състояния представляват неимуществени вреди, за които отговаря ответникът, който не е оборил презумпцията по чл. 284, ал. 5 от ЗИНЗС. Причинната връзка е пряка и непосредствена – заради разликата в третирането на увреждането на Х. И., той е преживял негативните усещания. Противно на твърденията на ГДИН, по силата на чл. 284, ал. 5 от ЗИНЗС, настъпването на неимуществени вреди се предполага до доказване на противното. Ищецът не дължи доказването на неимуществените вреди, когато е налице нарушение на чл. 3 от ЗИНЗС и чл. 3 от ЕКПЧОС.

За да присъди сумата от 1 600, 00 лева /в равностойност на 818, 07 евро/, съдът е отчел по-ниския интензитет на неблагоприятното въздействие на прилаганата дискриминационна практика спрямо ищеца в сравнение с неосигуряването на достъпна среда, за което му е било присъдено обезщетение с влязлото в сила решение № 7798/21.12.2021г. по дело № 6792/2021 г. по описа на АССГ.

Този единствен мотив на съда не е достатъчен, за да се приеме, че размерът на обезщетението от 1 600, 00 лева /понастоящем в еквивалент на 818, 07 евро/ е съответен на претърпените болки и страдания от Х. Т. И..

Размерът на обезщетението за неимуществени вреди се определя от съда по справедливост съгласно чл. 52 ЗЗД. Понятието „справедливост“ е морално - етична категория и включва съотношението между деянието и възмездиято. Съдебната

практика безпротиворечиво приема, че „справедливост“ не е абстрактно понятие, а се извежда от преценката на конкретните обстоятелства, които носят обективни характеристики, за да се намери паричният еквивалент на необходимото и дължимо обезщетение. Следователно, размерът на обезщетението трябва да бъде съобразен с характера, вида, изражението и времетраенето на претърпените вредни последици, ценността на засегнатите нематериалните блага и при отчитане икономическия стандарт в страната към момента на увреждането, така, че обезщетението да не бъде средство за неправомерно обогатяване. При определяне размера на обезщетението съдът намира, че е необходимо да се съобрази и с практиката на ЕСПЧ. Например по дела, касаещи оплаквания за лоши условия в местата за лишаване от свобода, обезщетение, присъдено от националния съд, което се равнява на 4 евро на ден или на 30% от присъждането на ЕСПЧ при сходни обстоятелства, е адекватно и не поставя под съмнение ефективността на производството. Т. обезщетение би било достатъчно, за да се компенсират вредите, произтичащи от нарушение на забраната за поставяне в лоши условия на задържане по смисъла на чл.3 от Конвенцията.

При исковете по чл.284 ЗИНЗС, съдът също трябва да съблюдава кумулативното въздействие на условията, продължителността им и другите обстоятелства от значение за конкретиката на спора.

В случая, констатираното неизпълнение на задълженията на затворническата администрация не е инцидентно, а обхваща продължителен период от време, през който Х. Т. И. е бил поставен в по-трудно достъпна среда, в сравнение с останалите лица, които са в същото или сходно положение, но ползват помощни средства при своето придвижване. Това обективно е засилило интензитета на неговите усещания за безпомощност, неудовлетвореност, малоценност, които надминават обичайните негативни преживявания, присъщи на изтърпяването на наказание „лишаване от свобода“.

При съобразяване на визираните обстоятелства през исковия период от 491 дни и с дължимата по закон справедливост, съдът приема, че обезщетението се равнява на сумата от **1 964, 00 евро**.

В заключение, решението следва да бъде отменено в частта, с която искът е отхвърлен за разликата от **1 600,00 лв. /818, 07 евро/ до 10 000 лв. /5 112, 92 евро/**, и вместо това ГДИН да бъде осъдена да заплати допълнително **1 145, 93 евро**, ведно със законната лихва от датата на предявяване на иска - 31.01.2020г.

В останалата отхвърлителна част, решението следва да бъде потвърдено, поради отсъствието на отменителното основание по чл.209, т.3 АПК.

Отправеното искане на ГДИН за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е неоснователно. Разпоредбите на чл. 286, ал. 2 и ал. 3 ЗИНЗС, се явяват специални по отношение на чл. 78, ал. 8 ГПК и чл. 143, ал.3 АПК. Липсата на изрична уредба в ЗИНЗС, която да предвижда отговорност на ищеца за заплащане на

юрисконсултско възнаграждение на ответника при пълно или частично отхвърляне на иска, означава, че такова не се дължи.

Мотивиран от горното и на основание чл.221, ал.2 от АПК, съдът

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ решение № 40271/02.12.2025г., постановено по дело № 11299/2022г. по описа на Административен съд София-град, Първо отделение, 26 състав, в частта, в която е отхвърлен иска на **Х. Т. И.**, ЕГН [ЕГН], срещу Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ при Министерството на правосъдието, за заплащане на обезщетение за причинени неимуществени вреди на основание чл.284, ал.1 във вр. чл.3 ЗИНЗС, за разликата над присъдените **818, 07 евро** до **1 964, 00 евро**, като **ВМЕСТО ТОВА ПОСТАНОВЯВА:**

ОСЪЖДА Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ при Министерството на правосъдието, на основание чл.284, ал.1 ЗИНЗС, да заплати на **Х. Т. И.**, ЕГН [ЕГН], допълнително сумата от **1 145, 93 евро** /хиляда сто четиридесет и пет евро и деветдесет и три цента/, за неимуществени вреди от нарушение на чл.3 ЗИНЗС, в периода 02.02.2018 г. – 31.01.2020 г., от който следва да се изключи времето, през което изтърпяването на наказанието е било прекъсвано: 05.09.2018 г. – 05.12.2018г. и 01.10.2019 г. – 29.01.2020 г., както и периодите на хоспитализация в МВР болница, ведно със законната лихва върху тази сума, считано от 31.01.2020г. до окончателното изплащане.

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 40271/02.12.2025г., постановено по дело № 11299/2022г. по описа на Административен съд София-град, Първо отделение, 26 състав, в частта, в която е отхвърлен иска на **Х. Т. И.**, ЕГН [ЕГН], срещу Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ към Министерството на правосъдието, за заплащане на обезщетение за причинени неимуществени вреди на основание чл.284, ал.1 във вр. чл.3 ЗИНЗС, за разликата над **1 964, 00 евро** до пълния размер от **5 112, 92 евро**.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.